

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

SZENTESI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(19558/09. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2012. június 12.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Széchenyi kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Dragoljub Popović, *elnök*,
Sajó András,
Paulo Pinto de Albuquerque, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, a *Szekció hivatalvezető-helyettese*,
2012. május 22-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (1233/06. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Szentesi Sándor („a kérelmező”) 2009. április 6-án terjesztett a Bíróság elé.
2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Höltszl L. kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.
3. 2011. április 13-án a Második Szekció elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1935-ben született és Budapesten él.
5. 1999. augusztus 31-én a Fővárosi és Pest Megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság megállapította a kérelmező szolgálati idejét és öregségi nyugdíjának idejét. A kérelmező fellebbezett a megállapított szolgálati idő miatt. A másodfokú közigazgatási hatóság 2000. január 6-án részben elfogadta a kérelmező igényét. Ezt a döntést később, 2000. február 23-án hivatalból kijavították a kérelmező javára.
6. 2000. április 13-án a kérelmező a nyugdíjbiztosítási igazgatóság határozatának felülvizsgálatát kérte a Fővárosi Munkaügyi Bíróságtól. A bíróság 2004. március 25-én elutasította a keresetet.

7. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz, amely 2005. február 1-jén hatályon kívül helyezte a munkaügyi bíróság ítéletét és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

8. A megismételt eljárásban a munkaügyi bíróság ismét elutasította a kérelmező keresetét 2007. november 16-án. A Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta 2008. november 24-én kelt határozatával, amelyet 2009. január 7-én kézbesítettek a kérelmezőnek.

9. A hazai bíróságok okirati bizonyítékokra, két igazságügyi könyvszakértő véleményére és a felek vallomásaira támaszkodtak.

A JOG

10. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével.

11. A Kormány vitatta az állítást.

12. A figyelembe veendő időszak 1999 szeptemberében kezdődött és 2009. január 7-én ért véget. Ilyen módon az eljárás két bírósági szinten kilenc évig és négy hónapig tartott. Az ilyen hosszadalmas eljárásra figyelemmel a kérelemnek ezt a részét elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

13. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

14. Az összes elébe terjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

15. A kérelmező a 6. cikk 1. bekezdése alapján az eljárás kimenetelét is sérelmezte. Amennyiben a kérelmező panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a

kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (*García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I). A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról: a kérelmező beadványai semmilyen jelét nem mutatják annak, hogy a bíróságok nem voltak pártatlanok vagy, hogy az eljárás más módon tisztességtelen vagy önkényes lett volna. Ebből következően a panasznak ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja értelmében, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

1. A kérelmező továbbá az Egyezmény 13. cikkére hivatkozással azt sérelmezte, hogy a hazai bíróságok nem vették figyelembe az általa benyújtott bizonyítékokat és a szakértői vélemények hiányosságait. A Bíróság megjegyzi, hogy ez a panasz nem vet fel az Egyezmény 6. cikke alapján megvizsgált kérdéshez képest önálló kérdést, ezért elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

2. Végezetül a kérelmező az Egyezmény 8. cikke alapján azt sérelmezte, hogy annak köszönhetően, hogy a hatóságok az ő adósságát levonták a felesége jövedelméből, a felesége elvált tőle. Még ha feltételezzük is, hogy a beavatkozás történt a hazai hatóságok részéről, a Bíróság nem lát közvetlen kapcsolatot a kérdéses intézkedés és az elszenvedett hátrány között. Következésképpen ezt a panaszt is elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

3. Az Egyezmény 41. cikke alapján a kérelmező 20 000 eurót kért vagyoni és nem-vagyoni kártérítésként. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság úgy látja, hogy a kérelmező bizonyosan nem-vagyoni kárt szenvedett és 8 000 eurót ítél meg számára.

4. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hossza miatti panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes államnak nem vagyoni kár tekintetében három hónapon belül 8000 (nyolcezer) eurót, továbbá az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét kell kifizetnie a kérelmező számára magyar forintban, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2012. június 12-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
hivatalvezető-helyettes

Dragoljub Popović
elnök